

Правило № 1

Дръжте си езика зад зъбите

Предстои ви да започнете да играете по правилата. Ще се впуснете в приключение, което може да промени живота ви, стига да решите да следвате мисията си. Ще откриете начини да придобиеете положителна нагласа, да бъдете по-щастливи и по-успешни във всичко, което правите. Няма нужда да казвате нищо на никого. Просто си мълчете. Никой не харесва всезнайковците. Ами това е. Правило номер едно: Дръжте си езика зад зъбите.

Естествено, на моменти ще ви се иска да споделите с хората какво точно правите. Е, не може и не бива да стигате дотам. Нека другите разберат сами, без да им подсказвате. Може да ви се стори несправедливо, но ще се уверите, че мълчанието си струва. Ако се разприказвате, хората ще се настроят срещу вас. И с право – всички мразим да ни поучават. Както когато откажете цигарите и изведнъж откриете здравословния начин на живот и просто се чувствате длъжни да накарате всичките си приятели пушачи да се откажат от вредния навик. Проблемът е, че те още не са готови да предприемат такава стъпка, и внезапно ще осъзнаете, че са започнали да ви наричат самодоволен фуклю или още по-лошо – пушач ренегат. А всички мразим подобни епитети.

И тъй, първото просто правило гласи: не поучавайте, не агитирайте, не се опитвайте да променят хората, не крещете на всеослушание и дори не споменавайте правилата.

Промените ли отношението си към живота, ще ви бъде особено приятно, когато хората започнат да питат какво се е случило. Можете просто да отговорите, че не правите нищо, а само се наслаждавате на слънчевия ден и се чувствате по-добре/по-щастливи/по-жизнени/по-весели/ каквото и да е. Няма нужда да навлизате в подробности, защото всъщност хората не се интересуват от тях. Точно обратното. Същото се случва и когато някой ви пита как сте. Очакват да чуят, че сте добре. Дори да сте изпаднали в отчаяние, хората не желаят да знаят, защото това би означавало някакво обвързване от тяхна страна. А едно обикновено „Добре съм“ не ги ангажира по никакъв начин. Ако вместо да отвърнете, че сте добре, започнете да се оплаквате, бързо-бързо ще се отдръпнат от вас.

Нещата стоят по същия начин и когато започнете да спазвате правилата. Никой не иска да знае за това, така че си мълчете. Откъде знам ли? Знам, защото, когато написах „Правила за работа“, с помощта на която множество хора постигнаха значителни успехи, без да им се налага да прибягват до подмолни средства, им предложих същата стратегия на мълчание и открий, че действа. Просто живеете щастливо живота си и спазвайте мълчаливо правилата, без да ги разтръбявате наляво и надясно.

Не поучавайте, не агитирайте,
не се опитвайте да променят хората

Правило № 2

Човек остарява, но невинаги помъдрява

Широко разпространено е мнението, че с възрастта хората помъдряват. Страхувам се, че това изобщо не е вярно. По правило на зрели години сме точно толкова глупави и правим точно толкова грешки, колкото и като млади. Просто грешките, които допускаме, са различни. Наистина, учим се от опита си и вероятно не повтаряме старите си грешки, но отвсякъде непрекъснато ни дебнат сложни ситуации, в които можем да се объркаме. Тайната е да приемем фактите и да не се самообичуваме, когато допуснем грешка. Правилото всъщност гласи: бъдете мили със себе си, когато оплескате нещата. Простете си и приемоте, че това е част от кръговрата, защото, остарявайки, хората невинаги помъдряват.

Поглеждайки назад, човек вижда грешките, които е допуснал, но пропуска да види онези, които тепърва назряват. Мъдростта означава не да не допускаме грешки, а да успяваме да се съвземем с достойнство и непокътната психика.

Като млади остаряването ни изглежда като нещо, което се случва на... по-възрастните от нас. За жалост всички остаряваме и нямаме друг избор, освен да приемем този факт и да се примирим с него. Каквото и да правим, както и да се чувстваме, все някога ще остареем. И този процес сякаш се ускорява с напредването на възрастта.

Погледнете на нещата така – колкото повече остаря-

вате, толкова повече области, в които се допускат грешки, сте покрили. Винаги ще има нови ситуации, в които няма да имаме ориентири и няма да се справим особено добре, случаи, в които можем да объркаме нещата или да преиграем. Колкото сме по-гъвкави, колкото повече умеем да рискуваме и да се наслаждаваме на живота, толкова повече възможности ще се разкриват пред нас – и ситуации, в които да допускаме грешки, разбира се.

Не е нужно да правим кой знае какво, освен да продължаваме да поглеждаме назад, да преценяваме къде сме сгрешили и да вземем решение да не повтаряме грешките си. Помнете, че всички правила, които се отнасят до вас, се отнасят и до всички около вас. Те също остаряват. Но не помъдряват особено. Приемайки това, ще можете да прощавате по-лесно и да бъдете по-мили към себе си и към останалите.

Каквото и да говорим, времето наистина лекува и нещата се оправят с напредването на възрастта. В крайна сметка колкото повече грешки сте допускали, толкова по-малко вероятно е да грешите в бъдеще. Хубавото е, че ако допуснете по-голямата част от грешките си, докато сте млади, по-малко неща ще научавате по трудния начин в бъдеще. Точно затова е и младостта – за да допуснем всички възможни грешки и да ни се махнат от главата.

Мъдростта означава не да не допускаме грешки,
а да успяваме да се съвземем с достойнство
и непокътната психика.

Правило № 3

Стореното – сторено

Хората допускат грешки. Понякога сериозни. Обикновено не са преднамерени или насочени конкретно към някого. На моменти хората просто не знаят какво правят. Следователно, ако в миналото някой се е отнесъл зле с вас, това не означава непременно, че нарочно ви е засегнал, а по-скоро, че е бил също толкова наивен, глупав и просто човек като всички останали. Случвало се е някой да ви нарани в хода на възпитанието ви, при скъсването на отношенията с вас или при други ситуации не защото такава е била целта му, а просто защото не е знаел по какъв друг начин да се държи.

Стига да имате желание, можете да се отърсите от всякакви чувства на горчивина, съжаление или яд. Можете да приемете, че сте страхотен човек точно заради лошите неща, които са ви се случили, а не въпреки тях. Стореното – сторено и вие трябва да продължите напред. Не използвайте етикетите „лошо“ или „добро“. Да, наистина някои неща са лоши, но всъщност „лошо“ е, че сме позволили да ни засегнат. Можете да се оставите миналото да ви потиска, да ви разяжда като киселина, докато ви поболее и ви направи обидчиви и злопаметни. Вашият избор обаче ще бъде друг: да се отърсите от неприятностите и да приемете тези преживявания като оформящи характера ви и носещи положителен опит.

За мен би могло да се каже, че имах доста проблем-

но детство и известно време бях изпълнен с горчивина. Обвинявах ексцентричното си възпитание за всяка своя проява на слабост, безхарактерност и лошотия. Толкова е лесно. Щом обаче приех, че стореното е сторено и че от мен зависи да простя и да продължа напред, нещата неимоверно се промениха. Един от братята ми не избра този път и продължи да трупа негодувание, докато то не го погълна изцяло.

Стореното – сторено.
Просто трябва да продължите напред.

За мен беше важно да приема всички неприятности като съществена част от живота си и да продължа напред. Всъщност желях да ги възприема като двигателна сила, която да ме тласка към бъдещето и да ми даде такава положителна нагласа, че да не мога да си представя живота си без тези неприятни моменти. Сега не бих променил нищо, дори и да можех. Поглеждайки назад, осъзнавам, че съм имал тежко детство, но то определено е формирало характера ми и самия мен.

Мисля, че промяната настъпи, когато осъзнах, че дори да мога да изправя пред себе си всички, които ми бяха „сторили злини“, те не биха могли да променят нещата. Мога да им крещя, да им изнасям проповеди, но те не биха могли да поправят нещата. Те също трябва да приемат, че стореното е сторено. Няма път назад, само напред. Превърнете това в мото на живота си – продължавайте напред.